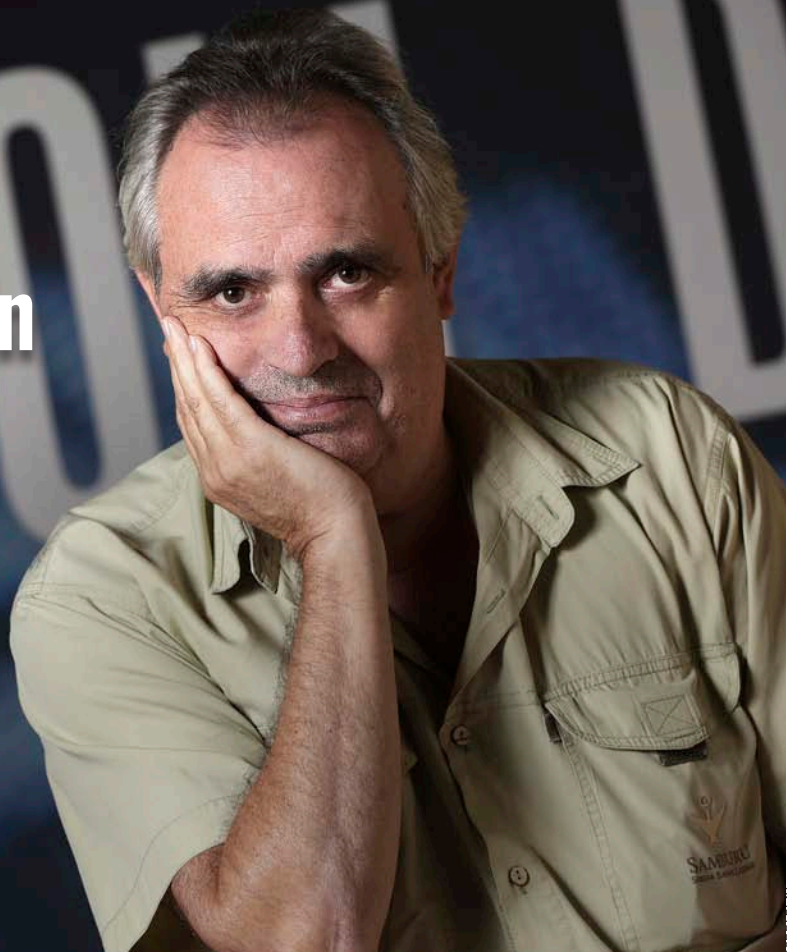

“És inadmissible
que els teatres
públics no creguin
en el musical en
català”

Joan Lluís Bozzo és el director de ‘Mar i cel’, el gran musical del clàssic d’Àngel Guimerà que la companyia Dagoll Dagom va estrenar per primera vegada el 1988, i que es pot veure al Teatre Victòria de Barcelona fins el proper 31 de maig. La companyia celebra 40 anys, i també va fer una festa per haver arribat a les 1.111 representacions de ‘Mar i cel’ en les tres edicions del musical.

Dagoll Dagom ha pogut celebrar 1.111 funcions de *Mar i cel* entre els anys 1988 i 2015. Tota una fita històrica que posa de manifest que es poden fer produccions equiparables als grans musicals que triomfen al món. Com va viure aquesta festa, que va posar dalt de l’escenari la gran majoria d’actors i actrius que han representat *Mar i cel* des de la primera estrena?

—De la millor manera possible, amb emoció i amb diversió. Hi va haver moments molt divertits i brillants i també moments molt emotius, perquè ens vam reunir gairebé totes les

actrius i actors que havíem treballat en les tres edicions de *Mar i cel*, es van produir retrobaments molt bonics dalt de l’escenari, com per exemple el moment en què es van trobar les cinc noies que han interpretat la Blanca cantant amb el Carlos Gramaje, o al final de tot, amb tots els actors de totes reposicions cantant l’himne dels pirates amb el cor jove de l’Orfeó Català cantant i tot el públic cantant. Va ser un moment de plenitud i emoció màximes. Tot això és possible perquè tenim un equip brutal. Per a la festa de les 1.111 representacions es va fer un sol assaig el dia abans, cadascú

s’havia preparat el seu número, autogestionat totalment.

—En un país en què s’apostés a fons per la producció de musicals en la llengua del país, aquesta festa probablement no hauria estat una notícia tan excepcional.

—Clarament, és un fet excepcional, però el motiu de la nostra festa és que hem arribat a les 1.111 funcions a Catalunya. No es pot comparar el volum econòmic i demogràfic d’un país com els EUA i d’una ciutat com Nova York, on és molt freqüent que un espectacle estigui cinc o deu anys en cartell i passi de les 2.000 funcions.

Però la força política i econòmica tampoc no és comparable.

—**Si fem la comparació proporcionalment, no hi ha una anomalia, en l'escena catalana?**

—L'èxit de *Mar i cel* hauria de ser molt més habitual als nostres teatres, hi hauria d'haver moltes més propostes. És cert que la crisi ha fet que tot el talent que hi ha en la creació de musicals, que n'hi ha molt, sobretot de joves directors i actrius, estigui infravalorat. En aquest moment estem molt bé de talent, però paradoxalment hi ha una absència total de protecció i foment d'aquest talent.

—**Només per motius econòmics, o per una política cultural de les administracions que va en un altre sentit?**

—Un musical de format mitjà o gran és una feina que ha de partir de la idea d'una producció, algú que vulgui fer-ho. I en aquest sentit és inadmissible que els dos únics teatres subvencionats pel país, el Teatre Nacional de Catalunya i el Teatre Lliure, no facin una inversió més seriosa cada any i que tinguin en compte en la seva programació un parell o tres musicals. Perquè el personal hi és, però està deixat de la mà de Déu. En canvi, en aquests teatres públics veiem tota mena d'obres estrangeres, però la creació de musicals catalans és com si no existís. Em consta que hi ha molt bones produccions que no les finança ningú.

—**La supervivència dels musicals en català és una qüestió de finançament, però sobretot de ser considerats dins de la política cultural de les administracions catalanes?**

—Més que subvencions, el que caldria és que aquests dos teatres públics es comprometessin a incloure en la seva promoció el teatre musical com una branca més del teatre.

—**I a parer seu, per quina raó no s'aposta pel musical català i sí per musicals de producció estrangera?**

—Perquè a les persones que dirigeixen aquests dos teatres no els interessa, perquè ens miren de dalt a baix, perquè ni tan sols hi pensen, perquè es considera que només el teatre de text té prestigi, etc.

—**És difícil capgirar-ho?**

—A un teatre que està finançat amb recursos públics, se li pot demanar sensibilitat per la cultura del país, no? El teatre

privat és diferent, perquè pot programar el que li sembli i allò que li pugui anar bé, però un teatre públic ha de vetllar per la creació sòlida d'una bona base de teatre del país, i per tant, no es pot marginar d'aquesta manera el musical.

—**Per sort, hi ha molts teatres alternatius.**

—Sí, hi ha més possibilitats per trobar escenari i l'oferta és molt bona. A nivell de sala alternativa i sense ni un duro de pressupost, s'està fent molta feina, però fer una gran producció és una altra cosa a nivell de muntatge, escenografia, música en directe, etc. El més important és que hi ha gent molt preparada i amb moltes ganes de treballar, però falta gent amb ganes de posar diners i polítics que creguin en les produccions musicals catalanes.

—**Per a Dagoll Dagom, en totes les seves produccions les escoles han estat un pilar important. Per què és tan rellevant per a la companyia que el teatre arribi als estudiants?**

—Tenim un projecte pedagògic i didàctic que ens funciona molt bé. Ho

hem fet amb tots els nostres treballs, el primer dels quals, per cert, va ser *No hablaré en clase*, que parlava de l'ensenyament franquista. Des dels nostres inicis fa quaranta anys hem tingut una dedicació especial per al públic escolar, perquè són els espectadors del futur, i a més, no ens enganyem, ens dóna una seguretat pel volum d'espectadors que suposa. I realment, podem dir que l'elogi més bo que hem rebut és de diversos actors, que ens han dit que la primera obra que van veure és una de les nostres produccions en versió escolar, i que gràcies a aquell dia, s'han dedicat al teatre.

—**Les representacions de *Mar i cel* al Teatre Victòria s'acaben el proper 31 de maig. Els qui no hi hagin arribat a temps, tindran quarta reposició de *Mar i cel*?**

—De quarta edició sí que n'hi haurà, però encara no la tenim prevista. *Mar i cel* no s'acaba per sempre, aquest musical el guardarem curosament!

Gemma Aguilera

A la ciutat d'Hèlsinki, poc després de la mort de la seva mare, la Katariina troba entre les seves pertinences un ventall i una carta sense destinatari. Aquestes troballes permeten a l'autora de traslladar una part del relat a la Barcelona de l'any 1935, on la mare va viure una estada breu però emotiva.

El ventall enllaça els personatges d'un passat desconegut per la Katariina amb els del seu present. Alhora, la carta li fa avinent una història d'amor viscuda per la seva mare, interrompuda per les guerres que van assolir l'Europa de mitjan segle XX.

El desencís inicial de la Katariina es transforma en gratitud quan comprova, amb sorpresa, que la seva mare li ha deixat a les mans la comesa de cioure i recomençar la història d'amor inacabada.

El ventall finès
M. Brugués Mitjans

NOVETATS 314

Edicions Tres i Quatre / València

Pots seguir-nos a
Facebook i Twitter

Visita la nostra botiga virtual
en www.tresiquatre.com